

သမီးလိုချင် အပေကြည့်

ပြောဆိုအံ့အား

Pray to God to preserve you from bad woman, and preserve yourself from the good ones.

**မိန်းမဆိုးနှင့် ကင်းဝေးစေရန် ဘုရားထံ၌ ဆုတောင်း၍ မိန်းမကောင်းနှင့်
ကင်းဝေးရန်အတွက် မိမိကိုယ်မိမိသာ ကာကွယ်ရ၏။**

YIDDISH Proverb

တိုက်တန်းလျားသုံးခန်းတွင် သူ၏ အခန်းက အလယ်ခန်း၊ သူ့အခန်း၏
ညာဘက်အခန်းတွင် သဘောသားကတော်တစ်ယောက်နှင့် သူ့ထက်
သုံးနှစ်ခန့်ငယ်မည့် သဘောသား၏ သမီးတို့ ငှားနေကြသည်။

ဘယ်ဘက်အခန်းကတော့ ငှားနေသူမရှိသေး၍ လွတ်နေသေးသည်။
သို့သော် မနေ့ရှေ့တစ်ရက်က အိမ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားများက
ထိုအခန်းလွတ်ကိုလာ၍ ရှင်းသွားကြသည်။ မကြာမီ
အိမ်ငှားအသစ်ရောက်လာမည်ဟု ဆိုသည်။ ရောက်လာမည့်အိမ်ငှားက
နှစ်ယောက်ဟု သိရသည်။ သူ နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ရသည်က
မုဆိုမသားအမိနှစ်ယောက် လာနေကြမည်ဟူ၍ ။

သူ...ဤအိမ်ခန်းကို ငှားနေသည်က နှစ်ပတ်ခန့်သာရှိသေးသည်။
သူတို့၏ အိမ်ရှင်ကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက အိမ်ကြီးမှာ နေကြသည်။ သိရသလောက်
အိမ်ရှင်လင်မယားနှစ်ဦး၏ သားသမီးများက နယ်မှာ အိမ်ထောင်ကိုယ်စီဖြင့်
နေကြပြီ။ တစ်နှစ်မှ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်ခန့်သာ ခေတ္တခဏ ပြန်လာတတ်ကြသည်။

“ဟဲ့..ကောင်လေး အန်တီဈေးသွားမလို့ ဘာမှာဦးမလဲ”

ညာဘက်ခန်းရှိ သဘောသားကတော် အန်တီမြက သူ့ကို
လှမ်းကာမေးသည်မို့ သူ ခေါင်းကို ခါယမ်းပြဖြစ်သည်။

“ဘာမှမမှာတော့ဘူး အန်တီ၊ ကျွန်တော်က အချက်အပြုတ်ပျင်းတော့
ချက်မစားဖြစ်တာများတယ်”

“သိပါတယ် ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ အန်တီက ပုစွန်ထုပ်ဝယ်မှာ ဆိုတော့
မင်းမှာရင်လည်း ပိုဝယ်ခဲ့မလို့၊ များများဝင်ရင် ဈေးလျှော့တယ်လေ၊ အဟင်း..ဟင်း”

မရယ်ချင်ရယ်ချင်ဖြင့် ငှက်ဖျားတက်သလို “တဟင်းဟင်း” ရယ်ရင်း
အန်တီမြက ပုစွန်ထုပ်ဝယ်မည့်အကြောင်း ကပ်ကာ ကြွားသည်။ အန်တီမြ၏
ဘေးမှ သမီးဖြစ်သူ ဧကရီကတော့ သူမအမေ၏ နောက်မှနေ သူ့ကိုလျှာထုတ်ပြရင်း
ပြောင်ကာနေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ဘာမှမမှာတော့ပါဘူး”

ဟု အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် သူဆိုဖြစ်သည်။

“ဒါဆို အန်တီတို့ ဈေးသွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲပါ အန်တီ”

အန်တီမြကို “ဟုတ်ကဲ့”ဟု သူပြန်၍ ဆိုဖြစ်သည်။ ဧကရီကတော့ သူမ၏
လက်ထဲမှ ထီးကိုဖွင့်ကာ ခပ်နွဲ့နွဲ့ပင် လျှောက်ကာ အမေဖြစ်သူနှင့်
လိုက်ကာသွားသည်။

သူ ဘေးမှာချထားသောစာအုပ်ကို ယူကာ ဖတ်နေဖြစ်သည်။ သူတို့
အန်တီမြတို့ နေထိုင်သော တိုက်တန်းလျားကြီးသည် အန်တီမြတို့ မရှိသည်နှင့်
တိတ်ဆိတ်ကာသွားသည်မို့ စာဖတ်၍ ပိုကောင်းကာနေသည်။

တိုက်တန်းလျား၏ အခန်းသုံးခန်းအနက် အလယ်တွင်ရှိသော
သူ့အခန်းရှေ့တည့်တည့်ရှိ ပိတောက်ပင်ကြီး၏ အရိပ်ကလည်း အပူဒဏ်ကို
တော်တော်ကြီး ကာကွယ်ပေးထားသည်မို့ ပိတောက်ပင်ခြေရင်းရှိ
သစ်သားကွပ်ပျစ်မှာ နေရောညပါ အချိန်ရလျှင်ရသလို သူ လေညှင်းခံနေကြ။

စာထဲတွင် အာရုံဝင်စားနေသည်မှာ အချိန်မည်မျှကြာသွားသည်မသိ စကားဆိုသံများ ကြားရသည်မို့ သူလှည့်ကြည့်ဖြစ်တော့ အန်တီမြတို့သားအမိပင် ဈေးမှပြန်လာနေပြီဖြစ်သည်။ အန်တီမြက သူ့ကို လှမ်းပြုံးပြသည်။

“ဟာ..အန်တီမြတို့ သားအမိ ဈေးသွားတာ မြန်လှချည်လား”

သူ အံ့အားတသင့်ဆိုရင်း နှုတ်ဆက်ဖြစ်သည်။

“မြန်ဆို အသွားရောအပြန်ရော တက္ကစီနဲ့ သွားတာလေ၊

သိတယ်မဟုတ်လား၊ မာမိက လိုင်းကားကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ပြီး မစီးဘူး၊ ဈေးဝယ်တာကလည်း နှစ်မျိုးသုံးမျိုးဆိုတော့ မြန်တာပေါ့”

ဧကရီက တက္ကစီခကို နှမြောဟန်ဖြင့် ရေရွတ်ပြသည်။

“ဟဲ့..နင်ကလူငယ်ဆိုတော့ လိုင်းကားစီးနိုင်မှာပေါ့၊ မာမိက လူကြီးလေ

ဘယ်လိုလုပ် လိုင်းကားကို စီးနိုင်ပါ့မလဲ၊ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ မောင် ဒီတစ်ခေါက် သင်္ဘောဆင်းရင် ကားအကောင်းစား မဟုတ်တောင်

ဒီလိုပေစုတ်စုတ်ကားလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အကြမ်းစီးရအောင် ဝယ်ခိုင်းဦးမယ်၊ မရှိသုံးလေး သုံးရတာ ပေါ့၊ လာလာ သမီး သွားမယ်”

အန်တီမြက မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်ထားသော သူ၏ ဆလွန်ကားကို မေးငဲ့ကာ “ပေစုတ်စုတ်ကား” ဟုဆိုရင် ခပ်တင်းတင်းပင် သမီးဖြစ်သူ၏ လက်ကို ဆွဲကာ သူမတို့အခန်းဆီ ခြေဦးလှည့်သည်

“ပေစုပ်စုပ်ကား”ဟု အပြောခံလိုက်ရသော သူ့ကားကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်ကာသွားမိသည်။

နံနက်ခင်းတိုင်း သူက အမြဲလမ်းလျှောက်နေကြမို့
လမ်းလျှောက်ပြီးအပြန် လမ်းထဲတွင်ဝယ်ခဲ့သော ဂျာနယ်ကို အခန်းရှေ့ရှိ
ပိတောက်ပင်အောက်တွင် သူထိုင်ကာဖတ်နေစဉ် ကားတစ်စီးက သူ၏
ဘယ်ဘက်အခန်းရှေ့မှာ ထိုးရပ်သည်။

ဂျာနယ်ကို လက်မှာကိုင်ထားရင်း ဘာရယ်မဟုတ် ကားဆီ သူ
လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။

ကားရှေ့ခန်းမှ သားအမိဖြစ်ဟန်တူသော အန်တီတစ်ယောက်နှင့်
တစ်ဖက်ခန်းမှ ဧကရီတို့အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာကြသည်။
တီရှပ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသော ယင်းကောင်မလေးက ရိုးရိုးရှင်းရှင်း
ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း အတော်လေး လန်းကနေသည်မို့ ဘာရယ်မဟုတ် သူ
လှမ်းရှိုးနေဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အန်တီကြီးက သူ့ဆီတည့်တည့်ကြီး လျှောက်ကာလာရင်း
“ဟီး” ခနဲ သူ့ကိုရယ်ပြသည်။

ကြောင်တောင်တောင်နှင့်ပင် သူပြန်ရယ်ပြဖြစ်သည်။

“လူလေးက ဒီဘက်အခန်းမှာနေတယ်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေးကွယ် အန်တီက ဒီဘက်အခန်းကို ပြောင်းလာတာ ၊

အိမ်နီးနားချင်း ဆွေမျိုးရင်း ဆိုသလိုပေါ့ကွယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
ဆွေမျိုးတွေလိုနေကြတာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုတ်ကဲ့ဟု နှုတ်မှဆိုလိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ သားလို
သမက်လို သဘောထားပေါ့ အန်တီရယ်ဟု ရွတ်နောက်နောက်တွေးမိသည်။

“အဒေါ်နာမည်က ဒေါ်လှရီတဲ့၊ လူလေးနာမည်ကရော
ဘယ်လိုခေါ်တုန်း” ဟူသော အမေးစကားကြောင့် သူခေါင်းညိတ်ပြုဖြစ်သည်။

ပြီး...

“ဖြိုးတေပေါင်ဗျ”

ဟု ဆိုဖြစ်သည်။

“နာမည်လေးက ခန့်တယ်ကွယ်၊ ဒါနဲ့ ဖုန်းလေးခဏလောက်
ငှားပါလား”

“ဗျာ”

အဆက်အစပ်မရှိသော ဒေါ်လှရီ၏ စကားကြောင့် သူ
ကြောင်အအနှင့်ပင် “ဗျာ”ဟု ရေရွတ်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်လှရီက သူ့ခါးမှဖုန်းကို မျက်စပစ်ပြရင်း

“ဖုန်းလေးခဏလောက်လို့ ပြောတာ၊ ရန်ကုန်ရောက်ပြီဆိုတာ
အိမ်ကလူတွေကို လှမ်းဆက်ချင်လို့”

ဟုဆိုသည်။

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

သူ ခေါင်းညိတ်ရင်း ဖုန်းကိုကမ်းပေးဖြစ်သည်။

“ရော့..သမီး ညည်းအဘွားကို ခေါ်စမ်း”

ဒေါ်လှရီက နောက်မှကောင်မလေးကို ဖုန်းလှမ်းပေးရင်း “ခေါ်စမ်း”ဟု
အမိန့်သံဖြင့် ဆိုသည်။ ကောင်မလေးက “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ဆိုရင်း
ဖုန်းကိုလှမ်းကာယူသည်။

“အဒေါ်က ဒီခေတ်ပေါ်ဖုန်းတွေ မခေါ်တတ်ဘူးကွဲ့၊

ကြိုးဖုန်းပဲခေါ်တတ်တာ၊ အဟီး”

သူ့ကိုကြည့်ရင်း ဆိုသည်မို့ သူပြန်ပြီးပြဖြစ်သည်။

“ရပြီ မေမေ၊ အဘွားလား၊ ဟဲလို..ဟုတ်ကဲ့ အဘွား မြေးတို့
ရန်ကုန်ရောက်ပြီ ဒီမှာ မေမေနဲ့ပြောလိုက်ဦး”

ကောင်မလေးက ဒေါ်လှရီကို ဖုန်းလှမ်းပေးသည်။

“ဟဲလို ..အမေ သမီးပါ”

ဒေါ်လှရီက ဖုန်းကိုလှမ်းယူကာ “သမီးပါ”ဟု ဆိုသည်။ ကောင်မလေးက
သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေသည်မို့ သူလှမ်း၍ ပြီးပြဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးက ပြန်၍
ပြီးပြသည်လည်း မဟုတ်၊ ခေါင်းညိတ်ပြသည်လည်း မဟုတ်သော အမူအရာဖြင့်
တုံ့ပြန်သည်။ ဘာကြီးမှန်းကိုမသိ။ အဲဒါဘာကြီးမှန်းမသိတာကိုက
ချစ်စရာလေးဖြစ်ကာနေသည်။

ကားပေါ်မှာပါလာသော အလုပ်သမားအချို့ကတော့ အိမ်ထဲသို့
ပစ္စည်းများကို သယ်ချနေကြသည်။

“တိုက်တန်းလျားကတော့ စိုပြေပြီကွ”

ဟု တွေးရင်း သူ မသိမသာပြီးဖြစ်သည်။

*

နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့် ကြာသောအခါ ဒေါ်လှရီတို့သားအမိသည်
သင်္ဘောသားကတော် အန်တီမြနှင့်ရော သူနှင့်ပါ
အတော်လေးမျက်မှန်းတန်းမိလာသည်။

“ဟဲ့ ..ဟဲ့ ကောင်လေး ငါမေးပါဦးမယ်၊ မင်းမနက်အစောကြီး

တဘက်လေးပန်းပေါ်တင်ပြီးတော့ ပြန်လာတာတွေ့တယ်၊ မင်းက
ညဘက်အလုပ်လုပ်တာလား”

ဒေါ်လှရီ၏ အမေးကို သူ ချက်ချင်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။
မနက်အစောကြီး တဘက်ပန်းပေါ်တင်ကာ ပြန်လာသည်က လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရင်း
လမ်းလျှောက်ပြန်ခြင်းဖြစ်သည်။ “မင်းက ညဘက်အလုပ်လုပ်တာလား” ဆိုတော့
သူက ပန်းချီဆရာမို့ စိတ်ရှိလျှင်ရှိသည့်အချိန် ပန်းချီဆွဲဖြစ်သော်လည်း ညပိုင်းမှာ
ပန်းချီပုဆွဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်.

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော် ညဘက်အလုပ်လုပ်တာများတယ်”

ဟု ဖြေဖြစ်သည်။

“ထင်တော့ ထင်တယ်။ ဒီရုပ်ဒီရည်နဲ့ ညစောင့်ကလွဲပြီး
ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့တော့ တွေးမိသား”

“ဗျာ”

“ဘယ်လိုလဲ..ငါပြောတာမှန်တယ်မဟုတ်လား။ မင်းရဲ့
ညစောင့်အလုပ်က ဘယ်မှာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်”

သူခေါင်းကိုကုတ်ရင်း အောင့်အီးအောင့်သက်ဖြင့် ရယ်ချင်းရင်းနှင့်ပင်
ဒေါ်လှရီကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ့အခက်အခဲကို အန်တီမြက ဝင်၍ ကူညီသွားသည်။
နားစွန်နားဖျားကြားဟန်တူသော အန်တီမြက

“ဘယ်ကလာ သူက ညစောင့်ရမှာတုန်း၊ သူက ပန်းချီဆရာ”

ဟု ဝင်၍ ဆိုသည်။

“ဪ..ဆိုင်းဘုတ်တွေ၊ နံပါတ်ပြားတွေ ရေးတာလား”

ဒေါ်လှရီက အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ပြန်၍ မေးသော အမေးကြောင့် သူပို၍ နင်ကာသွားရသည်။ “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ခေါင်းညိတ်ပြလုလုဖြစ်ကာသွားသည်။

“ကဲ..ကဲ မောင်ဖြိုးတေဇရေ မင်းအခန်းထဲခေါ်ပြီး မင်းရဲ့ပန်းချီကားတွေသာ ပြလိုက်တော့၊ မဟုတ်ရင် ငါလည်းမရှင်းတတ်တော့ဘူး”
အန်တီမြက ခေါင်းယမ်းရင်းဆိုသည်။

“ပြစမ်းပါ ကြည့်ရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဒေါ်လှရီက သူ့အခန်းဆီ ဦးတည်ကာ ရှေ့ကသွားသည်။ အန်တီမြက “လိုက်ပြလိုက်ဦး” ဆိုသော သဘောဖြင့် မေးဆတ်ပြသည်။

“ဒီလိုပုံမျိုးတွေပါ”

ဟိုတချို့ဒီတချို့ ထောင်ထား၊ ချိတ်ထားသော ပန်းချီကားတချို့နှင့် ဆွဲလက်စပန်းချီကားတချို့ကို သူပြဖြစ်သည်။ အန်တီမြလည်း သူ့နောက်မှာရှိနေသည်။

“ဘာပုံတွေတုန်းဟယ်၊ မင်းပုံတွေကြည့်ရတာ ကလေးတွေ လျှောက်ဆော့ထားတဲ့အတိုင်းပဲ မျက်စိကိုနောက်တယ်”

ဒေါ်လှရီ၏ အားပေးစကားကြောင့် သူ ဘာပြန်ပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ။

“ဒါ မော်ဒန်ပန်းချီလို့ခေါ်တယ် ဒေါ်လှရီရဲ့ ဒီပန်းချီကား တစ်ကားတစ်ကားကို သိန်းနဲ့ချီတန်တယ်”

“ဒါကြီးက သိန်းနဲ့ချီတန်တယ် ဟုတ်လား”

အန်တီမြက “သိန်းနဲ့ချီတန်တယ်” ဟု ဝင်၍ အဆို ဒေါ်လှရီက

ရင်ဘတ်ကိုဖိရင်း မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးဖြင့် ဆိုသည်။

ပြီး..

“အံ့ပါရဲ့အေ...ဘယ်လိုလူတွေကများ ဒီပုံတွေကို သိန်းချီပေးပြီး
ဝယ်ကြပါလိမ့်တော်၊ ကျုပ်တို့အိမ်မှာများ ဒါမျိုးကို အလကားပေးတောင် မချိတ်ဘူး၊
မျက်စိနောက်ကနောက်နဲ့”

ဟု ဆိုသည်။ တလက်စတည်းပင်..

“ကဲ ကဲ သွားမယ်၊ ကြာကြာနေရင် ကျုပ် ခေါင်းမူးလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုကာ လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်ဖြင့် သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်ကာသွားသည်။
အန်တီမြကတော့ သူ့ပခုံးကိုပုတ်ရင်း ခွီးခနဲရယ်သည်။

“ငါတို့တော့ တကယ့်အိမ်နီးနားချင်းနဲ့ တွေ့ကြပြီနဲ့တူတယ်”

ပြောရင်း အန်တီမြက ရယ်ပြန်သည်။

ပြီး..

“ဟင်းအိုးတည်ထားလို့ ပြန်ပြီဟေ့”

ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားသည်။ အခန်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း
ကျန်ရစ်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ် သူ့ပန်းချီကားများကို သူ
တစ်ချက်ပြန်လှည့်ကြည့်ဖြစ်ရင်း ဟက်ခနဲ ရယ်ဖြစ်သည်။

*

“သမီးက ဟိုသင်တန်း ဒီသင်တန်းတွေ တက်ချင်တယ်ဆိုလို့
သူတစ်ယောက်တည်း ရန်ကုန်လွှတ်လိုက်ရမှာ စိတ်မချလို့ ကျွန်မပါ လိုက်လာခဲ့တာ၊
တကယ်ဆို သူ့အဘွားပါလိုက်ခဲ့ဦးမလို့ပဲ၊ သိပ်နေမကောင်းလို့ ကျန်ခဲ့တာလေ”

ဒေါ်လှရီက သမီးဖြစ်သူကို မေးဆတ်ပြရင်း ဆိုသည်။

ဝိတောက်ပင်ကြီးအောက်ရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် တိုက်တန်းလျားမှ လူအားလုံး ရှိနေကြသည်။ တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် လိုက်ကာအော်သော ဒေါ်လှရီ၏ “လက်ဖပ်သုပ် စားကြရအောင်လေ”ဟူသည့် ဖိတ်ကြားချက်အရ ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်လှရီ၏ စကားများကြောင့် သမီးဖြစ်သူ အသက်ရှစ်နှစ်မှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဆုံးပါးသွားကြောင်းသိရသည်။ ဒေါ်လှရီတို့က ဆန်စက်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ကြကာ လယ်ယာများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်ဟု ဆိုသည်။

အခုအချိန်ထိ ဒေါ်လှရီ၏ သမီးနာမည်ကို သူမသိသေး။ ကောင်မလေးက ဧကရီနှင့် ရွယ်တူချင်းမို့ အဖွဲ့တွေကျနေပြီဖြစ်သည်။ သင်တန်းတွေ အတူတက်နေပြီလားတော့ မသိ။ အတူတူသွား အတူတူပြန်နေသည်ကို သူမမြင်မြင်နေရသည်။

“ယွန်းငွေစိုးက သမီးထက် လေးလကြီးများတောင် ငယ်တယ်၊ ယွန်း နင် ငါ့ကို ရိုသေကောင်းရှိုင်းရမယ်နော်၊ ဒါပဲ”

ဧကရီက ဒါပဲဟု ဆိုသည်။

“အကြီးတော်တော်ဖြစ်ချင်နေတယ်ပေါ့။ တချို့တွေများ ငယ်ချင် နုချင်ကြလွန်းလို့”

အန်တီမြက သူ့သမီးကို ချစ်စနိုးဖြင့်ဆိုသည်။ “ယွန်း”ဟု အခေါ်ခံရသော ကောင်မလေးကတော့ ကလေးတစ်ယောက်လို ငြိမ်သက်စွာပင် ခပ်အေးအေး ပြုံးလို့နေသည်။

“ကျွန်မတို့သားအမိကတော့ ဟိုနားဒီနားတောင် သိပ်မသွားတတ်သေးဘူး၊ မမြတို့သားအမိနဲ့ မောင်ဖြိုးတေဇကိုပဲ အားကိုးရမှာပဲ”

ဒေါ်လှရီက လက်ဖက်သုတ်တစ်ဖွန်းစားရင်းက ဆိုသည်။

“ရပါတယ် အဒေါ်၊ လိုတဲ့အချိန်ပြောပါ၊ ကျွန်တော့်ကားလည်း ရှိနေတာပဲ”

သူ လိုလိုလားလားပင်ဆိုဖြစ်သည်။ ဧကရီက “ပိုရန်ကော ”

ဆိုသောပုံစံဖြင့် သူ့ကို နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြသည်။ “ယွန်း” ဆိုသော ကောင်မလေးကတော့ ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်းကာကြည့်သည်။ သူမ၏ အကြည့်က ဘာအရောင်မှမပါ၊ ပကတိခပ်အေးအေးသာ။

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဒေါ်လှရီရယ်၊ နောက်ဆို သွားတတ်လာတတ်မှာပါ၊

ကျွန်မတို့လည်း ရောက်စကတော့ ဒီလိုပဲ မသွားတတ် မလာတတ်နဲ့ နောက်တော့လည်း သွားရင်းလာရင်းနဲ့ ကျွမ်းကျင်လာတာပဲ”

အန်တီမြက အားပေးစကားဆိုသည်။ တကယ်တော့ ဒေါ်လှရီက

စကားကို တုတ်ထိုးအိုးပေါက် ပြောတတ်သည်ကလွဲ၍ ရိုးရှာသည်။

အကြောင်းမသိလျှင်တော့ ဒေါ်လှရီ၏ စကားက ငေါ့နေသလို ထေ့နေသလိုကြီး ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

“သမီးကတော့ ယွန်းတတ်ချင်တဲ့သင်တန်းတွေ အကုန်လုံး

၊ လိုက်ပြလိုက်အပ်ပြီးသွားပြီ၊ လိုင်းကားစီးတတ်အောင်လည်း သင်ထားပေးတယ်၊

ယွန်းက တက္ကစီ မစီးရဲဘူးတဲ့၊ သူတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ကြောက်လို့တဲ့”

ဧကရီက ယွန်းကို ပခုံးဖက်ရင်းက ဆိုသည်။

“သူစိမ်းကားဆရာတွေကို ကြောက်ရင်လည်း အစ်ကို့ကားကို ငှားစီးပေါ့၊

ဈေးသက်သက်သာသာနဲ့ လိုက်ပေးမယ်လေ”

သူ အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ယွန်းဆိုသော ခပ်အေးအေး ကောင်မလေးကို

ဆိုဖြစ်သည်။

“အမလေး ယွန်းရေ၊ ကိုဖြိုးတေဇရဲ့ကားကိုတော့ သွားမစီးမိစေနဲ့၊
ဧကရီတို့ အရေးကြီးလို့ မင်္ဂလာဆောင်ကို တစ်ခါလိုက်ပို့ခိုင်းဖူးတယ် စက်ပျက်လို့
တွန်းလိုက်ရတာ မှ လက်မောင်တောင် ကြီးလာသလား မှတ်ရတယ်”

“ဟုတ်ပ..သားသမိနှစ်ယောက် ပွဲဝတ်ပွဲစားတွေနဲ့
ကားတွန်းရပြီးကတည်းက သူ့ကားကို လမ်းကြိုရင်တောင် မစီးရဲဘူး ကြောက်လို့”

ဧကရီ၏ စကားအဆုံးမှာ အန်တီမြကပါ ဝင်၍
မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ကာဆိုသည်။ ဒေါ်လှရီတို့ သားအမိကတော့ တခွီးခွီးဖြင့်
ရယ်ကြသည်။

“ပြင်ထားပြီးပါပြီဗျ၊ တစ်ခါပျက်တာနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံးပျက်မယ်လို့
ပြောလို့မရဘူးလေဗျာ၊ ကဲ အခုစီးကြည့်မလား”

“တော်ပါပြီဟယ်၊ နင့်ကားကတော့ ဘယ်လောက်အရေးကြီးကြီး
မစီးပါရစေနဲ့၊ ဆံထုံးတွေ၊ ပဝါတွေနဲ့ ကားတွန်းရတာ အခုထိမမေ့သေးဘူး”

အန်တီမြ၏ အဆိုကြောင့် သူ ရှက်ရယ်ရယ်ဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးကို
လှမ်းကြည့်တော့ သူမသည်လည်း ခပ်တိုးတိုး လိုက်ရယ်ကာနေသည်။

*

ရှေ့မှလျှောက်နေသော ယွန်းကိုကြည့်ရင်း “လမ်းကြိုခေါ်သွားဦးမှ”ဟု သူတွေးမိသည်။ “မကြုံရင်လည်း ကြုံဖြစ်အောင် ကြုံရမှာပေါ့”ဟု သူတွေးဖြစ်၏။

“ယွန်း..ဘယ်သွားမလို့လဲ”

သူ့အမေးကြောင့် သူမက ကားထဲကိုလှမ်းကြည့်ရင်း

“ဪ..ကိုဖြိုးတေဇ၊ ဟိုဒင်း မြေနီကုန်းသွားမလို့”

“မြေနီကုန်းလား၊ ဒါဆိုလမ်းကြိုတယ် လိုက်ခဲ့လေ”

သူ့ကားကိုရပ်ရင်း ကားထဲမှပင် ဆိုဖြစ်သည်။

“မလိုက်တော့ပါဘူး”

သူမကလည်း လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်ရင်း ဆိုသည်။

“ဘာလဲ ကားတွန်းရမှာကြောက်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

သူ၏ ရွတ်နောက်နောက်အဆိုကို သူမက ခေါင်းညိတ်ရင်းဆိုသည်။

“အာ ..မတွန်းရပါဘူး၊ ကားက ရှယ်ပြင်ထားတာ၊ လာပါ ဒီအချိန်ဆို လိုင်းကားတွေ အရမ်းကြပ်တယ်၊ လာပါ ယွန်းရဲ့ ကားခမယူပါဘူး”

သူ ကားပေါ်မှဆင်းကာ ရှေ့ခန်းမှ ကားတံခါးပေါက်ကို ဖွင့်ရင်း ဇွတ်ဆိုဖြစ်သည်။ သူမက အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး ကားထဲကို ဝင်ထိုင်သည်။

သူ ကားတံခါးကို ပျော်ရွှင်စွာပိတ်ရင်း “ငါကွ” ဟု တွေးဖြစ်သည်။

“သင်တန်းနဲ့ အိမ်နဲ့ပဲ ကူးနေရတော့ မပျင်းဘူးလား၊ ဘယ်မှ လျှောက်မသွားဘူးလား”

ကားမောင်းရင်းက သူမေးဖြစ်သည်။

“မနေ့တုန်းကတော့ မေမေနဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားသွားတယ်လေ”

သူမ၏ အဖြေကြောင့် သူ ရယ်ချင်သွားရသည်။ ဘုရားသွားသည်နှင့် အလည်အပတ်သွားခြင်းကိုပင် သူမက ခွဲခြားမသိသေး။

“Shopping တွေဘာတွေကော မသွားဘူးလား”

သူ၏ အမေးကို သူမကခေါင်းခါသည်။

“မသွားတော့ပါဘူး၊ ဒီတစ်ပတ် သင်တန်းပိတ်ရင်တော့ တိရစ္ဆာန်ရုံသွားမလားလို့ တွေးထားတယ်”

“ဘာလဲ..အမျိုးတွေကို လွမ်းလို့လား”

ရွတ်နောက်နောက်ဆိုသော သူ့စကားကြောင့် သူမက သူ့ကို ဒိုင်းခနဲ မျက်စောင်းရွယ်ရင်း

“လွမ်းစရာလား၊ ယွန်းတို့အမျိုးတွေက နယ်မှာပဲရှိတယ်၊ တိရစ္ဆာန်ရုံမှာမရှိဘူး”

ဟု ဆိုသည်။ ပြီး ..

“ကိုဖြိုးတေဇရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ငှက်ပျောသီး သွားကျွေးမလို့” ဟု ဆိုသည်။

“ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း စကားတွေ တတ်သားပဲ” ဟု သူတွေ့မိသည်။

“အစ်ကိုက နယ်ကအမျိုးတွေကို သတိရလို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက်အနေနဲ့ တိရစ္ဆာန်ရုံသွားမှာလားလို့ ပြောတာပါ၊ ဟိုလိုမျိုးကြီး မဆိုလိုပါဘူး”

သူ ဟက်ခနဲရယ်ရင်း လူလည်လုပ်ကာဆိုဖြစ်သည်။

“သွားပါ ...ဒါမျိုးတွေက ရိုးနေပြီ၊ ယောက်ျားရင့်မာကြီး လုပ်ပြီး

စကားကို အမျိုးမျိုး လျှောက်ပြောနေတယ်။ စိတ်ချပါ ဟိုရောက်ရင် ကိုဖြိုးတေဇရဲ့ ဘော်ဒါတွေကို ငှက်ပျောသီး အဝကျွေးမှာပါ။ မကျွေးမှာမပူနဲ့”

သူမက ပြုံးစိစိနှင့် သူ့ကို ပြန်၍ နှိပ်ကွပ်သည်။

“အစ်ကိုလည်း ယွန်းတို့တိရစ္ဆာန်ရုံသွားရင် လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“မခေါ်တာ၊ စိတ်လည်းမဆိုးနဲ့”

သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမက ချက်ချင်းပင် မခေါ်တာဟု ဆိုသည်။

“ဘယ်နေ့သွားမှာလဲ”

“ပြောပြဘူး”

သူမက ပြုံးစိစိနှင့်ပင် ရွတ်နောက်နောက်ဆိုသည်။

“အသည်းယားသည်”ဆိုသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သူမနှင့်ကြုံမှ သဘောပေါက်ကာသွားသည်ဟု ဆိုရသော် သူ့အလွန်များဖြစ်နေမည်လားမသိ။

ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ သူမ၏ ပါးပြင်နုနုကို သူ့ဆွဲလိမ်ကြည့်ချင်သည်။ ပြီး သူမ၏ စကားတတ်သော နှုတ်ခမ်းပါးကို ဒဏ်ခတ်သည့်အနေနှင့် ဟုတ်ကဲ့..ဒဏ်ခတ်ကြည့်ချင်သည်။

*

အချစ်လား

သူက ထင်ထားတာထက်

အများကြီးနူးညံ့တယ်ထင်ရဲ့။

တကယ်တမ်းကြ ဖြစ်နိုင်လျှင် ယွန်း၏ သင်တန်း အသွားအပြန်ကို သူ

တာဝန်ယူချင်သည်။

နေ့တိုင်းကြီး လမ်းကြိုနေပါသည်ဆိုသော ဇာတ်လမ်းကလည်း
ရိုးလွန်းနေသည်မို့ ဆက်ပြီး မကပြချင်။

အနည်းဆုံး သုံးရက်တစ်ခါလောက်တော့ သိပ်ပြဿနာမရှိဟု
သူတွေ့ဖြစ်သည်။ လမ်းကြိုသည်ပေါ့။

ဘာပဲပြောပြော သူမတို့သားအမိ ရောက်လာပြီးနောက်ပိုင်း
ဤတိုက်တန်းလျားမှာ စိုပြေမှုတွေ တိုးလာခဲ့သည်ကတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

“မမရီရေ...ကြွားတာတော့မဟုတ်ဘူးနော် ပြမယ်သိလား”

အခေါ်အဝေါ်တွေ ပြောင်းကာနေသော အန်တီမြက
ကတ္တီပါဗူးလေးကိုကိုင်လျက် ကွပ်ပျစ်ဆီ ရောက်လာသည်။

သူကတော့ သူ့အခန်းရှေ့ရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ဂျာနယ်ဖတ်ရင်း
ပြုံးဖြစ်သည်။ ဒေါ်လှရီတော့ အန်တီမြ၏ ကြွားလုံးများမှာ မိတော့မည်။

“ဘာလေးတုန်းတော့”

ဒေါ်လှရီကတော့ အရိုးခံအတိုင်းပင် မေးရှာသည်။

“မနေ့ကလေ မောင်လှမ်းပို့လိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့ ကျွန်မ
စိန်ဆွဲသီးလေးတစ်ခု ဝယ်ထားတယ်၊ သိန်းသုံးဆယ်တန်ဆိုတော့
ပွဲသိပ်မတိုးပေမယ့်လည် စုဆောင်းတယ်လို့ သဘောထားပြီး ဝယ်လိုက်တာ”

အန်တီမြက စိန်ဆွဲသီးလေးကို တယုတယကိုင်ရင်း ကြွားရင်းက
ဆိုသည်။ ဒေါ်လှရီကတော့ “မှန်းစမ်းပါဦး”ဟုဆိုရင်း အန်တီမြလက်ထဲမှ
စိန်ဆွဲသီးကို ခပ်သွက်သွက်ယူကာ ကြည့်သည်။

“မိုက်လိုက်တဲ့ မမြရယ်၊ ရှင် ကျွန်မနဲ့ပဲ တိုင်ပင်ပါဦးတော့လား”

“ရှင်”

ဒေါ်လှရီ၏ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်အဆိုကြောင့် အန်တီမြ “ရှင်” ဟု
ကြောင်အဖြစ်ကာသွားသည်။ မျက်နှာလည်း ပျက်ကာသွားသည်။

“စိန်ဆိုတာက ပြန်ရောင်းရင် မရှုံးတာမရှိဘူး၊ မယုံရင်
တစ်လလောက်နေပြီးလို့ ငွေလိုရင် ဒီဟာနဲ့ ဝယ်ခဲ့တဲ့ဆိုင်မှာသွားပြီး
ငွေပြန်ဖော်ကြည့်ပါလား၊ သိန်းသုံးဆယ်ပြန်ရရင် တော်ကြိုက်သလို ပြော၊
ရင်းနှီးမြှုပ်နှံဖို့အတွက်ဆိုရင် ရွှေဝယ်ရင်ဝယ်၊ မဝယ်ရင် ဘဏ်မှာ ထည့်ထားပါလား၊
ဘဏ်တိုးက နည်းတယ်ဆိုပေမယ့် စိတ်ချရတယ်၊ အခုဟာက
စိန်ဝယ်ထားရတယ်လို့၊ အပွင့်သက်သက်ဝယ်ထားတယ်ဆိုရင်လည်း
စိန်ဈေးတက်ရင် ရင်ခုန်ရဦးမယ်၊ အခုဟာက အထည်ခတ်ထားပြီးသားကြီး”

ရွဲ့ကာမဲ့ကာဖြင့်ဆိုသော ဒေါ်လှရီ၏ စကားကြောင့် အန်တီမြ၏
မျက်နှာမှာ ဇီးရွက်သာသာပဲ ရှိတော့သည်။ ဘာအကြားစကားမှပင် မဆိုနိုင်တော့။

“မမြရယ် ရန်ကုန်သူလုပ်နေပြီးတော့ အလိုက်တာ၊ နယ်က တက်လာတဲ့
ကျွန်မတောင် ဒါတွေ အကုန်သိတယ်၊ ဝယ်ဖို့ဝယ်တာဆိုရင်တော့
ကျွန်မအားပေးပါတယ်၊ စုဆောင်းဖို့ဆိုရင်တော့ မြေတွေ ရွှေတွေက ပိုခိုင်မာတာပေါ့၊
နောက်ဆို စိန်ကိုစုဆောင်းဖို့မဝယ်နဲ့ ရှုံးတယ်”

ဆက်၍ ဆိုလိုက်သော ဒေါ်လှရီ၏ စကားကြောင့် အန်တီမြ၏
မျက်နှာမှာ ငိုမဲ့မဲ့ပုံပေါက်ကာ လာသည်။ သိန်းသုံးဆယ်တန်
စိန်ဆွဲသီးလေးကိုကိုင်ရင်း မထွေးနိုင်မမျှနိုင် ဖြစ်နေသည်ကို ဂျာနယ်ဖတ်ရင်းက
လှမ်းကြည့်ရင်း သူရယ်ချင်နေမိသည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်၊ ဒါကြီးကို ပြန်သွင်းလိုက်ရင်လည်း
ရှုံးတော့မှာ၊ မမရီပြောမှပဲ စဉ်းစားမိတယ်၊ ဒီကောင်က ငွေသေပဲနော်၊
အခန့်မသင့်ရင် လျှော့သွားဦးမှာ”

အန်တီမြက စိန်ဆွဲသီးကို လက်ဖျားလေးနှင့်ကိုင်ရင်း ငိုမဲ့မဲ့ဆိုသည်။

“ကဲ ကဲ ဘာမှစိတ်ညစ်မနေနဲ့၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းပေါ့ရှင်၊ ဒါနဲ့ ရှင်ဝယ်ခဲ့တဲ့ဆိုင်က သမိုင်းကြောင်းကော ကောင်းရဲ့လား၊ ဆိုလိုတာက ပြန်သွင်းရင် နည်းနည်းပဲ ရှုံးလား၊ အများကြီးရှုံးလားလို့မေးတာ”

“ကျွန်..ကျွန်မ ပွဲစားဆီကဝယ်ထားတာ”

“ဘာ”

“အမလေး ..လန့်လိုက်တာ မမရီရယ်၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ”

အန်တီမြ၏ စကားအဆုံးမှာ “ဘာ” ဟု အလန့်တကြား ရေရွတ်မှုကြောင့် ဒေါ်လှရီ၏ “ဘာ”သံအဆုံးမှာ အန်တီမြတစ်ယောက် လန့်၍ ပင်သွားသည်။

“စိန်ကိုရော ဘယ်သူ့ဆီစစ်ပြီးပြီလဲ”

“မစစ်ရသေးဘူး၊ ပွဲစားကတော့ အသန့်ထဲကလို့ပြောတာပဲ”

“ဟောတော်”

ဒေါ်လှရီက အန်တီမြကို တစ်ကြိမ်မှ မမြင်ဖူးသလို ကြည့်ရင်းက ရင်ဘတ်ကိုဖိကာ “ဟောတော်” ဟု ရေရွတ်သည်။

“ပွဲစားကတော့ ဝယ်နေကျပွဲစားပါ၊ အရင်စိန်တွေတုန်းကလည်း သူ့ဆီကပဲ ဝယ်ခဲ့တာပဲ၊ သူနဲ့က ခင်လည်းခင်တယ်လေ”

အန်တီမြက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဆရာမကြီးရှေ့ရောက်နေသော ကျောင်းသူတစ်ယောက်လို ရှင်းပြကာနေသည်။

“အရင်ပစ္စည်းတွေ သူ့သီပြန်သွင်းဖူးလား”

“ဟင့်အင်း”

ဒေါ်လှရီ၏ အမေးကို အန်တီမြက ခေါင်းယမ်းရင်း ဟင့်အင်းဟု

ဆိုသည်။

“ပစ္စည်းချင်းကော အလဲအထပ်လုပ်ဖူးလား”

“ဟင့်အင်း...ဒီအတိုင်းပဲစုထားတာ၊ သိပ်တောင်မဝယ်ဖြစ်ဘူး”

“ဟောတော်..အရင်ပစ္စည်းတွေတုန်းကရော

သွားမစပ်ကြည့်ခဲ့ဖူးဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

အန်တီမြမျက်နှာမှာ ပြိုတော့မည့်မိုးလို မှိုင်းညှို့ကာနေသည်။

“ဟင့်အင်း” ဟု ခေါင်းယမ်းပြရင်း သက်ပြင်းကိုချသည်။

“နယ်မှာဆိုရင်တော့ စိန်ထည်၊ ကျောက်ထည်တွေကို စပ်ပေးတဲ့ နေရာသိတယ်၊ ရန်ကုန်တော့ ကိုယ်လည်း မကျွမ်းဘူး”

ဒေါ်လှရီက ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်ရင်းဆိုသည်။

သူ့ဘက် မြားဦးလှည့်လာနိုင်သည်မို့ ဂျာနယ်ကို တမင်မြှောက်ကိုင်ကာ မျက်နှာကို ကွယ်ထားဖြစ်သည်။ ဒီကိစ္စမျိုးက သူ မကျွမ်းကျင်။ ရတနာများကို သူစိတ်မဝင်စား၊ ဂျာနယ်ဖြင့် ကွယ်ထားသော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ တထင့်ထင့်။ သူထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဒေါ်လှရီက

“ဟဲ့... ကောင်လေး၊ ဖြိုးတေဇ”

ဟု လှမ်းခေါ်သည်။

“ဗျာ”

ဂျာနယ်ကို မျက်နှာရှေ့မှခွာရင်း သူ ဗျာဖြစ်သည်။

“လာဦး”

ဒေါ်လှရီက စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ကို ခေါ်သလိုမျိုး လက်ကို ယပ်ကာ

ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီးခေါ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ဘာမှမသိသလိုပုံစံဖြင့် ထရပ်ရင်း သွားဖြစ်သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မသိဘူး”

သူ တမင်ပင် ကြောင်အပုံဖမ်းရင်း မေးဖြစ်သည်။

“အိမ်နီးနားချင်း ဆွေမျိုးရင်းဆိုသလိုပေါ့ကွယ်၊ ရှင်းရှင်းနဲ့ ဘွင်းဘွင်းပဲ အဒေါ်ကတော့ ပြောတတ်တယ်၊ ဒီလိုကွဲ့...”

ဒေါ်လှရီက အန်တီမြဝယ်ယူထားသော စိန်ထည်များကို စစ်ကြည့်ချင်ကြောင်း၊ အန်တီမြ၏ ဘော်ဒါများ မရိပ်မိစေလို၍ အန်တီမြ၏ အသိများကို အကူအညီမတောင်းလိုကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူက စိန်ထည်များကို စစ်ဆေးကာ ဈေးဖြတ်ပေးနိုင်သည့်ဆိုင်ကို စုံစမ်းပေးပါရန် ဒေါ်လှရီက ဆိုသည်။

“ကူညီပါဦးကွယ်၊ မမရီပြောတော့မှ ဒါတွေစဉ်းစားမိတာ၊ ယောက်ျားကသာ ကမ္ဘာပတ်နေတာ၊ အန်တီမြက ဘာမှသိပ်သိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဝယ်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေက ဈေးနည်းနည်းပါးပါးကြီးတာမျိုးဆို ကိစ္စမရှိဘူး၊ အင်တွေဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပဲ၊ အကုန်လုံးက ယောက်ျားရဲ့ ချွေးနည်းစာလေးတွေနဲ့ ဝယ်ထားရတာ ”

အန်တီမြကိုကြည့်ရင်း သူ ကိုယ်ချင်းစာစွာပင် သက်ပြင်းကိုချဖြစ်သည်။ သူ့တွင်ရှိရှိသမျှသော မိန်းကလေး ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းများအားလုံးကို သူ အပြေးအလွှား စဉ်းစားမိသည်။ အထူးသဖြင့် ရတနာနှင့်နီးစပ်မည့်သူများကို။

“ခဏလေးဗျာ....ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်ကြည့်ဦးမယ်”

သူ ဖုန်းတစ်လုံးဖြင့် ဘော်ဒါများဆီ ဟိုဆက်ဒီဆက်ဖြင့် နောက်ဆုံး ဘော်ဒါတစ်ယောက်၏ လမ်းညွှန်မှုဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှ ဆိုင်တစ်ဆိုင်လိပ်စာကို

သူရလိုက်သည်။

“တစ်ခုချင်းစီက ဈေးသိပ်မရှိပေမယ့် အားလုံးပေါင်းလိုက်ရင် ကားတစ်စီးဖိုးပဲ မမရိရဲ့”

အန်တီမြက ဒေါ်လှရီကို တတွတ်တွတ်ဖြင့် ဆိုကာနေသည်။

“ဆိုင်လိပ်စာရပြီ အန်တီမြ”

“ဘယ်မှာတဲ့လဲ”

ဒေါ်လှရီက တက်ကြွစွာပင်မေးသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ အခုသွားကြမလား”

“ကောင်းတာပေါ့”

အန်တီမြကိုပင် လှည့်ကြည့်မနေတော့ဘဲ ဒေါ်လှရီက ဆိုသည်။ ပြီး အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသော အန်တီမြကို

“ကဲ..မမြ သင်းတို့ဆီက ဝယ်ထားသမျှကိုသာ အကုန်လုံးယူခဲ့တော့၊ ဘာမှလည်း စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့၊ အရင်ဆုံး အဲဒီ ကို သွားစစ်ကြည့်ရအောင်”

ဟု ဆိုသည်။ တစ်လက်စထဲဆိုသလိုပင် သူ့ဘက်လှည့်ကာ

“မင်းက အဝတ်အစားလဲချင်ရင်လဲ၊ မလဲတော့ဘူးဆိုရင်လည်း ကားကိုအသင့်လုပ်ထားတော့”

ဟုဆိုသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

နှုတ်ကသာ “ဟုတ်ကဲ့”လိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ “ကားအဆင်သင့်လုပ်ထားလေး ဘာလေးနဲ့ လူကိုများ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း သူ့သမက်ကျနေတာပဲ”ဟု အတွေးထဲမှာ ရေရွတ်ဖြစ်သည်။

*

သို့နှင့် အန်တီမြ၊ ဒေါ်လှရီတို့ကို သူ့ကားပေါ်တင်ကာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှိ သူ၏ ဘော်ဒါပြောသော ဆိုင်ကို ရောက်သွားကြပြီး အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြကာ စိန်ထည်များကို စစ်ကြည့်စေကာ ကာလပေါက်ဈေးနှင့် ဈေးဖြတ်ခိုင်းကြသည်။

“စိန်တွေက အသန့်တော့မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ရှင်”ဟု အန်တီမြတစ်ယောက် ရေရွတ်သည်။

“ဒါပေမယ့် အသန့်နီးပါးကောင်းတဲ့စိန်တွေပါ၊ ကာလပေါက်ဈေးနဲ့ ပြောရရင်တော့...”

ဆိုင်မှ ဦးလေးကြီး၏ ရှင်းမြမှုအဆုံးမှာ ဒေါ်လှရီရော အန်တီမြပါ သက်ပြင်းအတူတူချကြသည်။

*